

Column

Anneke Rodenburg

'Reuzen-orchideeën'

In mijn vorige column vertelde ik over mijn 'speelruimtegeluk', in Kerkrade, 45 jaar geleden. Er was echter meer 'speelruimtegeluk' zoals de allermooiste plek waar ik speelde, vanaf dat ik ongeveer negen jaar was. Om er te komen moest je naast ons huis de lange trap met 96 treden af, naar de Meuserstraat, een zijweggetje in en het spoorlijntje van Eygelshoven naar Herzogenrath oversteken. Daar lag een gebied waar het grensrievtje de Worm vrij spel had. Aan de overkant was Duitsland.

Naast het spoor lag een klein, kleurig 'sprookjeshuisje' met bloemen en een moestuintje. Het is er niet meer, maar heel veel guldenroede nog wel... als het bloeide plukte ik altijd een grote bos. Ook lag er een grote poel, ik vermoed een dode tak van de Worm. In het voorjaar zat hij vol kikkers en zochten we er kikkervisjes. Achter het 'sprookjeshuisje' lag een rechthoekige visvijver van hengelsportvereniging 'het Dobbertje'. Dit was oorspronkelijk een grote plas waar koelwater werd opgeslagen voor de hogedrukcentrale van de steenkolenmijn Julia. Ik heb er zelden iemand zien vissen, maar liep graag over het kleine paadje erlangs, tussen struiken en bomen. Was je eenmaal langs het 'sprookjeshuisje' en de poel, dan kwam je bij de Worm, het spannendste moment! Hoe zag het riviervtje er nu uit? Waren er nog

bomen omgetrokken door de sterke stroom? Was er een nieuwe bedding ontstaan, of een eilandje waar we konden komen over stapstenen of takken? Zou ik nog een ijsvogeltje zien of een nachtegaal horen? Langs de Worm liep een moeilijk begaanbaar paadje richting Eygelshoven. Voor het eerst liep ik dat met mijn grote neef, die iets verderop tussen de steenrestanten van de mijn Julia naar fossiele plantenafdrukken zocht. Het was goed opletten dat de hoge oevers van de Worm niet gescheurd waren (instortinggevaar) of dat je niet wegzakte op drassige plekken, want in de vette natte Limburgse klei zogen je laarzen zo vast, dat je er op je sokken uit moest! Zo leerde ik dit gebied en de 'gevaaren' ervan kennen. Bij het stromende water werd ik rustig, zocht ik ook fossie-

len, bouwde ik dammetjes of plukte ik bramen.

Mijn mooiste ontdekking bij de Worm waren de 'reuzen-orchideeën'! Wat roken ze lekker, wat waren ze groot, groter dan ikzelf! Thuis hielp mijn moeder mij uit de droom: "Nee, geen orchideeën, springbalsemien!" Nog steeds heeft deze invasieve exoot en hommelpant, een warm plekje in mijn hart en een schaduwplekje in mijn tuin (en ja, ik waak ervoor dat ze niet richting elders gaat!). Graag zou ik mijn natuurspeelplekken inzaaien met het zaad van deze 'reuze-orchideeën'. Voor de zekerheid houd ik het maar even bij andere mooie hoge soorten zoals guldenroede, fluitenkruid, harig wilgenroosje, middelste en grote teunisbloem of honingklaver. Want planten groter dan jezelf, dat is pas echt machtig mooi!

Anneke Rodenburg is ontwerpster van natuurlijke speelplekken (www.tuinenvlinder.nl). Aangesloten bij Springzaad en Wilde Weelde.

